

[Alfred Jensen.]

anseelse, hvis man tager hensyn til de ønsker, der fremkommer fra arbejderne, fra folket i det hele taget.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen sagde, at det var klart, at en sådan foranstaltning var upopulær, og det var også givet, at den ikke kunne få flertal ude i befolkningen. På samme måde er det med skatterne, dem ville man heller aldrig kunne få flertal for i befolkningen. Nej, hvis det ærede medlem tænker på de nuværende skatter, så tror jeg, han har ret, men hvis han tænker på beskatningen i al almindelighed, har han ikke ret. Der har været lange, lange perioder her i landet, da man udmærket kunne få den skattepolitik, der blev ført, godkendt af et flertal af landets befolkning; men som situationen er i øjeblikket, lader det sig ikke gøre, og det er simpelthen, fordi man får skatteyderne gennem skatterne og gennem den bundne opsparing. Det er sagen, og det er jo karakteristisk, at tidligere kunne man dog godt møde folk og tale med dem om problemer herindefra, uden at man ligefrem fik bebrejdelser for, at vi gennemførte foranstaltninger, der virkede altfor urimeligt. Jeg ville tro, at andre ærede medlemmer herinde har været ude for den samme oplevelse som jeg, at man møder folk, som siger: vi er noget gale på jer derinde, fordi I har vedtaget den tvungne opsparing. Ja, det karakteriserer jo situationen. Nu kan det ærede medlem hr. H. C. Hansen le højlydt, for det morer ham øjensynligt, men det er givet, at det morer ikke befolkningen, som skal betale. Det ærede medlem skulle ikke le højlydt, når man taler om alvorlige problemer som dem, der er til behandling her, og det nytter heller ikke, at han forsøger at rette på det ved at stå op på talerstolen og se vred ud — jeg kan se, det ærede medlem har allerede lagt masken om.

Man har også fremført det argument, at der var opnået enighed mellem 4 partier om dette lovforslag, og derfor var det ikke muligt at ændre det, medmindre man blev enig herom. Man har tydeligt sporet en vis ulyst til ensidigt at tage ansvaret for denne lov, og det er vel også derfor, at det ærede medlem hr. Hans Hedtoft i Rudkøbing sagde: hvis bare regeringen

ville ophæve den, så er vi villige til at gå ind derfor. Ja, jeg forstår ikke en sådan stillingtagen. Det ærede medlem og hans parti har ansvaret for, at denne lov er blevet gennemført. Hvis de var gået imod den, så kunne den ikke have været vedtaget her i rigsdagen, og det forekommer mig, at i stedet for at stå og jonglere, som det ærede medlem gjorde i Rudkøbing, med regeringen og med forliget, burde han have sagt rent ud, om han ønskede at få denne lov ophævet eller ej. Jeg tror, jeg har ret, når jeg siger, at han ikke ønskede den ophævet, men tværtimod ønskede den bevaret. Hvis han havde det mindste ønske derom, havde det dog været rimeligt, at han som formand for landets og rigsdagens største parti var gået til regeringen og de 3 andre parter i forliget og havde sagt: Skal vi ikke ophæve denne lov? Hvis det ærede medlem og hans parti iøvrigt ønsker at få loven ophævet, så kan det meget let ske ved, at de stemmer for det forslag, der foreligger her. Det ærede medlem kan jo også stille sit eget forslag. Jeg regner ikke med, at partiet er bange for konsekvenserne. Jeg har dog hørt og set, at man ved forskellige lejligheder taler om, at den regering, vi har nu, ikke er i stand til at løse opgaverne, men så må det vel være en pligt for et ansvarsbevidst parti at tage tøjlerne i sine hænder og føre en politik, så landet føres frelst igennem vanskelighederne. Hvis man virkelig ønsker at få denne lov afskaffet, så er der altså muligheder derfor. Kan man ikke nå frem til det ved forhandling med de gamle partnere, findes der nye, som vil være med til at ophæve denne lov.

Jeg vil iøvrigt gerne sige om den redogørelse, der er givet her i tinget, at den naturligvis hverken tilfredsstiller den kommunistiske gruppe eller de mange hundrede tusinder, der skal betale den tvungne opsparing; jeg gad egentlig også se, om den tilfredsstiller de socialdemokrater, det væresig i fagforeningsbestyrelser, kommunalbestyrelser eller her inde i rigsdagen, som har udtrykt utilfredshed med opsparingen. Jeg tror ikke, at de kan føle sig tilfredsstillet, tværtimod. Jeg vil da regne med, at de stadigvæk har den samme opfattelse af problemerne, som de tidligere har givet udtryk for, for det er givet, at man maner: